

Arrest

nr. 154 384 van 13 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een sjiit van Arabische origine uit Bagdad. In 2005 ging u aan de slag bij het Ministerie van Olie. U maakte deel uit van een afdeling die onderzoek deed naar fraude -en corruptiezaken. In deze hoedanigheid werden u en uw collega's herhaaldelijk geïntimideerd en afgedreigd. Op 23 augustus 2014 werd u echter voor de eerste maal persoonlijk bedreigd toen een onbekende man u opbelde en zei dat u moest stoppen met uw werk of dat het anders slecht met u ging aflopen. U nam dit dreigement niet serieus en bleef gewoon verder werken. Op 21 september 2014 kreeg u echter opnieuw een dreigetelefoon van dezelfde onbekende man. Ditmaal werd u bang en u vroeg een maand verlof aan. Tot 24 oktober 2014 woonde u nog in uw huis in de wijk Zayouna. Op die dag verliet u samen met uw broer (A.H.Ak.H.M.) (O.V. X), die in dezelfde periode dreigbrieven had ontvangen omdat hij beeldhouwer was, Irak. Per vliegtuig reisden jullie via

Turkije naar Spanje. Daar namen u en uw broer uiteindelijk de bus om naar België te komen. Op 14 november 2014 kwamen jullie in België aan. Op 20 november 2014 vroegen jullie samen asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een badge van het Ministerie van Olie en een document van uw werk. Tevens legt u kopieën voor van de identiteitskaarten van uw echtgenote en uw kinderen, het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, een voedselrantsoenkaart, uw woonstkaart, de woonstkaart van uw vader, uw huwelijksakte en zes documenten van uw werk.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagt er immers niet in aannemelijk te maken dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te hebben of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst moet er worden vastgesteld dat u en uw broer in de loop van jullie asielprocedures herhaaldelijk afwijkende verklaringen afleggen en informatie achterhouden met betrekking tot essentiële elementen om jullie mogelijke nood aan internationale bescherming in te schatten.

U stelt dat u tweemaal telefonisch bedreigd werd. Een eerste maal op 23 augustus 2014 en een tweede maal op 21 september 2014. Initieel verklaart u dat u de tweede dreigtelefoon ontving toen u in de Rasheed straat was. Later tijdens uw gehoor legt u echter afwijkende verklaringen af en stelt u dat u uw eerste dreigtelefoon in de Rasheed straat ontving en dat u het tweede telefonische dreigement thuis ontving (CGVS (Am.), p. 9, 19). Deze vaststelling ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw voorgehouden dreigementen. Uw claim dat u zich vergiste is geen afdoende verklaring. Uw broer die op dat moment bij u inwoonde, met wie u op 24 augustus 2014 samen een visum aanvroeg, die zelf op 11 oktober 2014 een dreigbrief ontving in uw huis nadat hij in 2010 reeds op dezelfde manier werd bedreigd en met wie u samen naar België vluchtte legt over deze voorgehouden dreigementen bovendien hoogst vage en onsamenvangende verklaringen af. Initieel stelt hij dat u tweemaal telefonisch bedreigd werd en dat deze dreigementen voor zijn dreigement in oktober 2014 plaatsvonden. Wanneer u bedreigd werd kan hij aanvankelijk niet zeggen. De eerste keer kan hij zich niet meer herinneren en de tweede maal was ergens in 2014 voor hij bedreigd werd. Vervolgens wijzigt hij echter zijn verklaringen en stelt hij dat u na hem bedreigd werd. Hij wijzigt vervolgens zijn verklaringen opnieuw en stelt dat u voor hem bedreigd werd waarbij hij stelt dat u een tweede maal bedreigd werd in augustus 2014. Gevraagd of u nadien nog bedreigd werd moet hij het antwoord aanvankelijk schuldig blijven. Even later wijzigt hij zijn verklaringen echter opnieuw en stelt hij dat u in augustus en september telefonisch bedreigd werd. Uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) beschikt blijkt verder dat u en uw broer op 24 augustus 2014 samen een visum voor Spanje aanvroegen. Gezien de chronologie van jullie voorgehouden problemen is dit reeds een hoogst bevreemdende vaststelling. Het is echter nog opmerkelijker dat uw broer niet blijkt te weten dat u de dag voor jullie samen dat visum gingen aanvragen persoonlijk bedreigd werd (CGVS (Ak.), p. 10, 11, 12, 14). Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u in eerste instantie verklaart dat u reeds op 23 augustus 2014, de dag waarop u volgens uw verklaringen een eerste maal persoonlijk telefonisch bedreigd werd, stopte met uw werkzaamheden bij het Ministerie van Olie. U legt zelfs uit dat u toen op aanraden van uw werkgever verlof had genomen (CGVS (Am.), p. 5). Later tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u echter dat u pas op 21 september 2014, na het tweede voorgehouden telefonische dreigement, stopte met uw werk en dat u toen pas een maand verlof aanvroeg (CGVS (Am.), p. 9, 18). Deze vaststelling ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zoals eerder werd aangegeven woonde u op het moment van de voorgehouden dreigementen samen met uw broer die zelf in oktober 2014 bedreigd zou worden en waarmee u uw land van herkomst ontvluchtte. U verklaart hieromtrent dat uw broer na zijn voorgehouden dreigement tot jullie vertrek in het huis in Zayouna bleef wonen (CGVS (Am.), p. 14, 15). Uw broer verklaart echter dat hij op 15 oktober 2014, enkele dagen nadat hij bedreigd werd, het huis in Zayouna verliet en tot jullie vertrek tien dagen ondergedoken leefde bij een vriend in de wijk Jihad (CGVS (Ak.), p. 5, 6). Een opmerkelijke discrepantie die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en dat van uw broer in ernstige mate ondermijnt. Geconfronteerd met de afwijkende en vage verklaringen stelt u dat u zich eenvoudigweg vergist had. Uw broer wijt de discrepanties, vaagheden en inconsistenties aan het feit dat hij zelf problemen had waardoor hij weinig kon zeggen over uw problemen en aan het feit dat data moeilijk te onthouden zijn gezien jullie situatie. Wat de vastgestelde discrepantie betreft met betrekking tot zijn verblijfplaats voor jullie vertrek uit Irak stelt uw broer simpelweg dat hij de waarheid vertelt. U verklaart echter ook de volledige waarheid te vertellen (CGVS (Am.), p. 19)(CGVS (Ak.), p. 15). Dit zijn geen afdoende verklaringen voor de hierboven gedane vaststellingen. Gezien uw profiel en de eenvoud van uw asielrelaas mag er immers worden verwacht dat u consistente verklaringen kunt

afleggen over de voorgehouden problemen waardoor u uw land van herkomst diende te verlaten. Aangezien u en uw broer op het moment van de voorgehouden problemen samenwoonden, jullie in dezelfde periode bedreigd werden, jullie samen het land verlieten, voortdurend samen reisden en samen asiel aanvragen mag er verder worden verwacht dat uw broer samenhangende en voldoende gedetailleerde verklaringen kan afleggen over de problemen die u zou ondervonden hebben en dat jullie van elkaar weten waar jullie verbleven alvorens samen het land te verlaten.

Bovendien moet er worden vastgesteld dat u en uw broer reeds bij aanvang van jullie asielprocedures essentiële informatie achterhouden. Deze vaststelling ondermijnt uiteraard de oprechtheid van jullie asielaanvraag.

Zo blijkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u voor uw broer werd gehoord, aanvankelijk verklaart dat u uw paspoort thuis achterliet en dat u nooit een visum had aangevraagd. Pas na confrontatie met de informatie waarover de DVZ beschikte stelt u dat u wel een visum had aangevraagd. U verklaart hieromtrent dat uw smokkelaar kennissen had bij de Spaanse ambassade en dat het visum door de smokkelaar geregeld werd. Na betaling verdween de smokkelaar met uw paspoort. Nog later wijzigt u echter uw verklaringen en beweert u dat u uw paspoort gebruikte om naar België te reizen en dat u het paspoort in België zelf verscheurde. Bij de DVZ verklaarde u verder dat u op 24 oktober 2014 per vliegtuig van Bagdad, via Istanbul, naar Madrid reisde. Daar zou u een week in een hotel hebben verbleven alvorens naar België te reizen. U kwam volgens uw laatste verklaringen bij de DVZ op 3 november 2014 in België aan. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u aanvankelijk blijkbaar verklaarde dat u tot 6 november 2014 in Zayouna verbleef. Hierbij dient eveneens te worden opgemerkt dat u bij de DVZ verklaart dat uw broers allen in Bagdad verbleven op het moment dat u door de DVZ gehoord werd (Verklaring DVZ (Am.), punt 10, 17, 26, 33). Uw broer, die na u door de DVZ werd gehoord, verklaart dat hij tot november 2014 in Bagdad verbleef. Wanneer hij Irak verliet blijkt hij niet meer precies te weten. Hij stelt dat dit in oktober of november 2014 gebeurd moet zijn. Hij verklaart verder dat hij met een visum via Istanbul naar Madrid reisde waar hij een week in een hotel verbleef. Op 8 of 9 november 2014 zou hij uiteindelijk in België aangekomen zijn. Na aankomst in Brussel verscheurde hij zijn paspoort. Net zoals u verklaart uw broer dat al jullie nog levende broers in Bagdad verbleven (Verklaring DVZ (Ak.), punt 10, 17, 26, 33).

Tijdens jullie gehoor op het CGVS verklaren u en uw broer dat jullie reeds lang een reis hadden gepland om jullie broer die in Spanje verbleef te bezoeken. Via via konden jullie een visum bekomen. Geheel toevallig vroegen jullie dat op 24 augustus 2014 aan. Eind september 2014 ontvingen jullie het visum. Het visum was geldig van 25 oktober tot 3 december. Op 24 oktober 2014 verlieten jullie Bagdad en reisden jullie via Turkije naar Spanje. Daar verbleven jullie tot 13 november 2014 alvorens naar België te reizen. Op 14 november 2014 kwamen jullie in België aan (CGVS (Am.), p. 4, 10, 20, 21) (CGVS (Ak.), p. 5, 6, 13, 14). Geconfronteerd met de vele discrepanties en leugens verklaren jullie dat jullie op aanraden van andere mensen hadden gelogen. Tevens wilden jullie jullie broer in Spanje niet in de problemen brengen. Dit zijn evenwel geen afdoende verklaringen (CGVS (Am.), p. 2, 20, 22) (CGVS (Ak.), p. 2, 13, 16). Van iemand die nood zou hebben aan internationale bescherming mag immers worden verwacht dat hij onmiddellijk en altijd de waarheid vertelt aan de instanties van het land waar hij deze internationale bescherming aanvraagt. Het betreffen hier bovendien discrepanties en leugens over heel uiteenlopende zaken waarvoor jullie steeds post factum verklaringen opdissen. Hierbij dient er nog te worden gewezen op het feit dat het gezien de chronologie van jullie voorgehouden problemen wel bijzonder toevallig genoemd mag worden dat jullie na jarenlang een reis naar het buitenland te hebben gepland samen op 24 augustus 2014 een visum aanvragen, dat dit visum een maand later wordt toegekend en dat het visum geldig is vanaf 25 oktober 2014.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en dat van uw broer.

Het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas wordt versterkt door volgende vaststellingen. Zo mag uw reactie op het eerste telefonisch dreigement hoogste bevreemdend genoemd worden. U schetst immers een beeld waarbij mensen van uw dienst in gelijkaardige functies in het verleden meermaals bedreigd, geïntimideerd, beschoten en zelfs vermoord werden. Vreemd genoeg neemt u ondanks deze voorgeschiedenis het eerste persoonlijke dreigement dat u ontvangt niet serieus. U blijft gewoon verder werken en hoewel ze op de hoogte waren van uw woonplaats blijft u gewoon op dezelfde plek wonen. Pas het tweede dreigement zou u serieus nemen. Uw verklaring hiervoor is echter niet ernstig. U zou dit dreigement immers wel ernstig nemen louter omdat het de tweede keer was. Bovendien getuigt uw reactie ook nu weer niet van een gegronde vrees voor vervolging. Hoewel uw belagers aangaven dat ze op de hoogte waren van uw woonplaats blijft u immers nog tot uw vertrek op 24 oktober 2014 op dezelfde plek wonen. Vreemd genoeg gebeurde er na dit tweede voorgehouden dreigement bovendien niets meer wat er op zou kunnen wijzen dat u persoonlijk geviséerd werd. Ook de reactie van uw werkgever mag trouwens opmerkelijk genoemd worden. Ook zij zouden het eerste dreigement namelijk niet serieus genomen hebben (CGVS (Am.), p. 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 19, 20). Vervolgens moet

er worden vastgesteld dat u blijkbaar de enige was die dergelijke dreigementen ontving. Geen van uw collega's zou immers hetzelfde meegemaakt hebben. U heeft enkel weet van een collega die in de provincie Anbar een dreigement per sms had ontvangen (CGVS (Am.), p. 8, 11, 12).

Waarom u de enige was die persoonlijk bedreigd wordt blijft bovendien hoogst onduidelijk. De verklaringen die u geeft zouden logischerwijze immers moeten geleid hebben tot meerdere dreigementen aan meerdere collega's. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt heeft u hiervan echter geen weet. Bovendien was uw dienst reeds tot op het allerhoogste niveau corrupt en klaarblijkelijk geïnfiltriseerd door verschillende groeperingen zodat het nog onduidelijker is waarom u precies als enige persoonlijk bedreigd werd. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat u niet kunt zeggen door wie u bedreigd werd. Volgens uw verklaringen zouden uw belagers nooit bekend hebben gemaakt tot welke groepering ze behoorden (CGVS (Am.), p. 8, 15, 16). Een enigszins opmerkelijke modus operandi indien ze u daadwerkelijk wilden afdreigen.

Gezien het geheel aan bovenstaande verklaringen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielerlaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus Algemene veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 25 januari 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van IS/ISIL/ISIS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk en in het noorden van de provincie Babil speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische,

hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tevens dat het grondwettelijk voorziene "freedom of movement" door de Iraakse overheid gewaarborgd wordt. Om Irak rond te reizen heeft men enkel een identiteitskaart nodig. De bewegingsvrijheid in Centraal en Zuid-Irak wordt evenwel sterk beïnvloed door de veiligheidssituatie. Zo leidden sommige maatregelen om de veiligheid te waarborgen (avondklok, controleposten, ...) tot tijdelijke beperkingen van de bewegingsvrijheid. De toename van het aantal aanslagen op openbare plaatsen, onder meer door het gebruik van roadside IED's en autobommen, verhoogt het risico dat weggebruikers in Irak lopen. Aan de controleposten van de politie en het leger vinden regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij ook het aanwezige personenverkeer getroffen kan worden. Uit een analyse van Cedoca blijkt evenwel dat dit risico regionaal verschilt. Het terreurgeweld dat zich in de zuidelijke provincies voordoet is minder intens en meer sporadisch dan in Centraal-Irak. Het risico dat weggebruikers in de zuidelijke provincies lopen om het slachtoffer te worden van een aanslag is navenant lager. Het wegennetwerk in Irak is voorts van goede kwaliteit. Zich verplaatsen over de weg is vooral 's nachts gevaarlijk. Er is sprake van schietpartijen, overvallen, ontvoeringen en carjackings waarvan weggebruikers het doelwit kunnen zijn. Om dergelijke misdaden tegen te gaan voerde het Iraakse ministerie van Binnenlandse Zaken in 2012 een veiligheidscampagne door op de voornaamste verbindingswegen in de provincies Basra, Salah al-Din, Nineveh, Bagdad, Kirkuk en Najaf, waarbij geïnvesteerd werd in infrastructuur en samenwerking met de stammen die de gebieden rondom de voornaamste snelwegen onder controle houden.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten op diverse bestemmingen in Irak aanbieden. Daarnaast toont deze informatie aan dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Ook in Noord en in Zuid-Irak zijn internationale luchthavens gevestigd die vlot bereikbaar zijn.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in Irak geen wetten van kracht zijn die een Irakees staatsburger verhinderen om zich elders op het grondgebied te vestigen. Wel dient een burger hiervoor in het bezit te zijn van een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, een "residence card" en een voedselrantsoenkaart. Daarnaast dient bij hervestiging autorisatie aangevraagd te worden bij de administratie of de veiligheidsdienst van de regio waar de betrokkene zich wenst te vestigen. Het Iraakse "Ministry of displacement and migration" staat IDP's en teruggekeerde vluchtelingen die niet over bepaalde documenten beschikken bij om deze te bekomen. In Centraal- en Zuid-Irak is het bovendien mogelijk om voornoemde documenten te laten transfereren, waardoor het niet vereist is dat de betrokkene naar zijn oorspronkelijke woonplaats dient terug te keren om de benodigde documenten op te halen.

Daar de veiligheidssituatie in het Iraakse zuiden beduidend beter is dan Centraal-Irak, is deze regio een mogelijk vestigingsalternatief voor Iraakse burgers die het geweld in Centraal-Irak ontvluchten.

De opgedreven olieontginning in de provincie Basra en het toenemende pelgrimstoerisme in de steden Najaf en Kerbala zorgen daarenboven voor een economische heropleving die buitenlandse investeerders naar deze steden lokt. De verbeterde veiligheidssituatie en de economische heropleving in de Zuid-Iraakse provincies creëerden op de private arbeidsmarkt hoofdzakelijk kansen voor gekwalificeerde werknemers. Op de private arbeidsmarkt kijken werkgevers vooral uit naar boekhouders, personeel met administratieve vaardigheden, informatici, ingenieurs en constructiewerkers. De vraag naar werknemers met dergelijke competenties is dusdanig groot dat de politieke, tribale en/of familiale connecties van de sollicitant geen rol spelen in de aanwervingsprocedure. Het is vooral bij het bekomen van werk in de openbare sector dat de politieke, familiale en/of tribale connecties van de betrokkene doorslaggevend zijn. Ook omkoopsommen spelen bij het bekomen van een job in de openbare sector een belangrijke rol. Zoals elders in Irak heerst er ook in Zuid-Irak een woningtekort, doch is het probleem er minder acuut dan in Bagdad. De afgelopen jaren werden een aantal grootschalige woonprojecten in Basra, Kerbala en Najaf. De overige socio-economische indicatoren in het Iraakse zuiden tonen een gevarieerd beeld. Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Zuid-Irak vestigt. Uit uw verklaringen en uw documenten blijkt immers dat u een sjiitische moslim bent die een hogere ingenieursopleiding genoot. Ook uw echtgenote is universitair geschoold. Uw familie is oorspronkelijk afkomstig van Nasseriyah, provincie Thi-Qar, Zuid-Irak en staat nog steeds geregistreerd in Nasseriyah. Uw schoonfamilie is eveneens oorspronkelijk van Nasseriyah afkomstig en uit uw verklaringen blijkt dat uw gezin momenteel, relatief probleemloos, bij deze schoonfamilie in Nasseriyah verblijft. U bent gehuwd in Nasseriyah en uw dochter is geboren in deze stad. U werkte van eind 2005 tot augustus 2014 als controleur bij het Ministerie van Olie. U verkreeg deze functie via familiale connecties. De door u voorgehouden problemen met een u onbekende groepering omwille van deze functie zijn voorts ongeloofwaardig. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Hiermee geconfronteerd kunt u geen elementen aanbrengen die deze conclusie afdoende kunnen weerleggen. U verwijst immers enkel naar de corruptie en de fraude in de oliesector in Zuid-Irak en u claimt dat u met uw cv enkel als onderzoeker aan de slag zou kunnen waardoor u nog meer gevaar zou lopen dan in Irak. Los van het feit dat u met uw achtergrond evengoed een andere functie binnen de oliesector moet kunnen bekomen moet er eens te meer worden gewezen op de vaststelling dat de problemen die u gekend zou hebben omwille van uw functie ongeloofwaardig werden bevonden (CGVS (Am.), p. 3, 4, 16, 17, 23, 24)(verklaring DVZ, punt 11, 12, 13, 15, 16).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in Zuid-Irak waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, familiale situatie en beroep maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker puurt een eerste middel uit de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, artikel 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Eerst en vooral stipt hij aan dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, herkomst en nationaliteit. Tevens legde hij documenten voor die een aanwijzing vormen voor voormelde elementen en voor zijn familiale situatie en beroep.

Verzoeker bevestigt dat hij op 23 augustus 2014 een eerste maal werd bedreigd. Hij nam deze eerste bedreiging niet serieus omdat ze het gewoon waren. Hij stelde zijn werk op de hoogte. Op 21 september 2014 kreeg verzoeker opnieuw een dreigtelefoon van dezelfde onbekende man. Waar hem een tegenstrijdigheid wordt verweten over de plaats waar hij deze tweede telefoon ontving, stelt verzoeker dat voor hem het belangrijkste was dat hij deze telefoon op zaterdag ontving omdat hij elke zaterdag naar die straten ging.

Verzoeker herhaalt dat hij op 23 augustus 2014 de eerste maal werd bedreigd. Voorheen gebeurde dit ook, met name in 2007-2008. Dit betrof echter een andere situatie. Verzoeker nam de eerste bedreiging niet serieus omdat ze dit gewoon waren. Hij stelde zijn werk op de hoogte. Op 21 september 2014 ontving hij een tweede bedreiging van dezelfde onbekende man. Hij preciseerde dat zij op dat moment bezig waren met een speciale zaak. Nadien ging hij niet meer naar zijn werk. Hij ging zondag nog, vroeg maandag verlof aan en ging daarna niet meer werken. Verzoeker citeert de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ. Hij betoogt nooit te hebben gezegd dat hij onmiddellijk stopte met zijn werkzaamheden bij het Ministerie van Olie.

Verzoeker en zijn broer hadden reeds lang plannen om naar Spanje te reizen. Via via konden zij een visum bekomen. Dit werd aangevraagd op 24 augustus 2014, werd uitgereikt in september 2014 en was geldig van 25 oktober 2014 tot 3 december 2014. Ondertussen kwamen de dreigtelefoontjes.

Aangaande zij reactie op het eerste dreigement, herhaalt verzoeker dat hij dit niet serieus nam omdat zij dit gewoon waren. Hij herhaalt dat er in 2007-2008 ook bedreigingen waren doch stelt dat dit een andere situatie betrof en dat deze bedreigingen niet persoonlijk tegen hem waren gericht. Zijn reactie betekent niet dat hij niet bang was maar in Irak komen zulke bedreigingen dikwijls.

Volgens verzoeker is het duidelijk dat hij voldoet aan de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève opgegeven gronden. Hij werd bedreigd omwille van zijn werk, gooide zijn identiteit te grabbel als getuige op een proces en kreeg twee dreig telefoons. Hij werd met zekerheid bedreigd door “*de militias*” omwille van zijn werk in een sector waar er veel corruptie is. Het is duidelijk dat de Iraakse staat hem niet kan beschermen. Zijn vervolgers bevinden zich in de regering en zijn werkgever is de overheid.

Verzoeker stelt te hebben gepreciseerd dat hij geen familieleden heeft in Nasseriya. Tevens heeft hij gepreciseerd dat zijn leven er in gevaar zou zijn omdat er corruptie en fraude bestaan. Verder zijn de criteria zoals voorzien in artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn niet vervuld en is er geen mogelijkheid om naar Zuid-Irak te gaan. De veiligheidstoestand aldaar is relatief. Verzoeker werkte steeds in de petroleumsector waar er veel corruptie bestaat. Hij stelt zich de vraag waarom het CGVS zou moeten vragen dat hij in een andere sector zou werken.

2.1.2. Verzoeker puurt een tweede middel uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Volgens hem is het verkeerd te beweren dat de algemene veiligheidstoestand in Zuid-Irak betrekkelijk stabiel bleef. Verzoeker citeert uit een reisadvies van “*France Diplomatie*”. Verzoeker betoogt verschillende redenen te hebben om een onmenselijke behandeling te vrezen. Hij is duidelijk in de onmogelijkheid om naar Irak terug te keren.

De broer van verzoeker heeft wel subsidiaire bescherming gekregen, en dit zonder een analyse van een mogelijk vestigingsalternatief. Het principe van familie-eenheid moet van toepassing zijn.

2.1.3. Verzoeker legt op 31 juli 2015 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota twee attesten neer om te bewijzen dat hij ook voor het Amerikaanse leger heeft gewerkt (rechtspiegingsdossier, stuk 7).

2.2. Verweerder legt op 3 september 2015 door middel van een aanvullende nota de volgende informatie neer: de “*COI Focus Iraq, Security Situation in South Iraq*” van 29 mei 2015 en de “*Topical Note Iraq – current opportunities to escape between the country’s provinces*” van Migrationsverket van 12 juni 2015 (rechtspiegingsdossier, stuk 10).

2.3.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.4. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker geen dienstig argument aanvoert waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

"Bovendien moet er worden vastgesteld dat u en uw broer reeds bij aanvang van jullie asielprocedures essentiële informatie achterhouden. Deze vaststelling ondermijnt uiteraard de oprechtheid van jullie asielaanvraag.

Zo blijkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u voor uw broer werd gehoord, aanvankelijk verklaart dat u uw paspoort thuis achterliet en dat u nooit een visum had aangevraagd. Pas na confrontatie met de informatie waarover de DVZ beschikte stelt u dat u wel een visum had aangevraagd. U verklaart hieromtrent dat uw smokkelaar kennissen had bij de Spaanse ambassade en dat het visum door de smokkelaar geregeld werd. Na betaling verdween de smokkelaar met uw paspoort. Nog later wijzigt u echter uw verklaringen en beweert u dat u uw paspoort gebruikte om naar België te reizen en dat u het paspoort in België zelf verscheurde. Bij de DVZ verklaarde u verder dat u op 24 oktober 2014 per vliegtuig van Bagdad, via Istanbul, naar Madrid reisde. Daar zou u een week in een hotel hebben verbleven alvorens naar België te reizen. U kwam volgens uw laatste verklaringen bij de DVZ op 3 november 2014 in België aan. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u aanvankelijk blijkbaar verklaarde dat u tot 6 november 2014 in Zayouna verbleef. Hierbij dient eveneens te worden opgemerkt dat u bij de DVZ verklaart dat uw broers allen in Bagdad verbleven op het moment dat u door de DVZ gehoord werd (Verklaring DVZ (Am.), punt 10, 17, 26, 33). Uw broer, die na u door de DVZ werd gehoord, verklaart dat hij tot november 2014 in Bagdad verbleef. Wanneer hij Irak verliet blijkt hij niet meer precies te weten. Hij stelt dat dit in oktober of november 2014 gebeurd moet zijn. Hij verklaart verder dat hij met een visum via Istanbul naar Madrid reisde waar hij een week in een hotel verbleef. Op 8 of 9 november 2014 zou hij uiteindelijk in België aangekomen zijn. Na aankomst in Brussel verscheurde hij zijn paspoort. Net zoals u verklaart uw broer dat al jullie nog levende broers in Bagdad verbleven (Verklaring DVZ (Ak.), punt 10, 17, 26, 33).

Tijdens jullie gehoor op het CGVS verklaren u en uw broer dat jullie reeds lang een reis hadden gepland om jullie broer die in Spanje verbleef te bezoeken. Via via konden jullie een visum bekomen. Geheel toevallig vroegen jullie dat op 24 augustus 2014 aan. Eind september 2014 ontvingen jullie het visum. Het visum was geldig van 25 oktober tot 3 december. Op 24 oktober 2014 verlieten jullie Bagdad en reisden jullie via Turkije naar Spanje. Daar verbleven jullie tot 13 november 2014 alvorens naar België te reizen. Op 14 november 2014 kwamen jullie in België aan (CGVS (Am.), p. 4, 10, 20, 21) (CGVS (Ak.), p. 5, 6, 13, 14). Geconfronteerd met de vele discrepanties en leugens verklaren jullie dat jullie op aanraden van andere mensen hadden gelogen. Tevens wilden jullie jullie broer in Spanje niet in de problemen brengen. Dit zijn evenwel geen afdoende verklaringen (CGVS (Am.), p. 2, 20, 22) (CGVS (Ak.), p. 2, 13, 16). Van iemand die nood zou hebben aan internationale bescherming mag immers worden verwacht dat hij onmiddellijk en altijd de waarheid vertelt aan de instanties van het land waar hij deze internationale bescherming aanvraagt. Het betreffen hier bovendien discrepanties en leugens over heel uiteenlopende zaken waarvoor jullie steeds post factum verklaringen opdissen. Hierbij dient er nog te worden gewezen op het feit dat het gezien de chronologie van jullie voorgehouden problemen wel bijzonder toevallig genoemd mag worden dat jullie na jarenlang een reis naar het buitenland te hebben gepland samen op 24 augustus 2014 een visum aanvragen, dat dit visum een maand later wordt toegekend en dat het visum geldig is vanaf 25 oktober 2014."

Verzoeker beperkt zich er immers toe te bevestigen dat hij en zijn broer reeds lang naar Spanje wilden, dat zij via via een visum konden bekomen en dat zij dit visum, geldig van 25 oktober 2014 tot 3 december 2014, na hun aanvraag van 24 augustus 2014 bekwamen in september 2014. De loutere bevestiging van deze gegevens is hoegenaamd niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan de voormelde, concrete motieven. Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, door de Raad overgenomen.

Verzoeker legde daarenboven herhaald tegenstrijdige verklaringen af omtrent de kern van zijn asielrelaas. Deze kern bestaat eruit dat hij ingevolge zijn werk twee bedreigingen zou hebben ontvangen, met name één op 23 augustus 2014 en één op 21 september 2014.

Verzoeker legde omtrent de tweede bedreiging echter tegenstrijdige verklaringen af. Bij het CGVS verklaarde hij aanvankelijk immers herhaaldelijk en duidelijk dat hij de tweede bedreiging ontving op een zaterdag en toen hij zich in de Rasheed-sstraat bevond (administratief dossier, stuk 5, p.9). Later tijdens het gehoor verklaarde hij echter dat hij deze tweede bedreiging ontving op een zondag en toen hij zich thuis bevond (*ibid.*, p.19). In het verzoekschrift stelt verzoeker opnieuw dat hij de tweede bedreiging ontving op een zaterdag (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.7). Dient echter te worden opgemerkt dat 21 september 2014 geen zaterdag was.

Verzoeker legde, hoewel hij dit in het verzoekschrift ontkent, weldegelijk tegenstrijdige verklaringen af omtrent het ogenblik waarop hij zijn werkzaamheden in het kader van de bedreigingen zou hebben stopgezet. In de vragenlijst van het CGVS gaf hij aan dat hij de eerste bedreiging van 23 augustus 2014 niet serieus nam en zijn werk gewoon verder zette. Na de bedreiging van 21 september 2014 zou hij zijn werk hebben stopgezet (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS verklaarde

verzoeker aanvankelijk duidelijk dat hij slechts werkte tot 23 augustus 2014 en dat hij toen reeds verlof nam omdat hem dit werd aangeraden door zijn werkgever (administratief dossier, stuk 5, p.5). Later tijdens het gehoor verklaarde hij echter opnieuw dat hij slechts na 21 september 2014 verlof nam en zijn werk stopzette (*ibid.*, p.18-19).

Dat verzoeker zich omtrent het voorgaande zou hebben vergist kan daarbij niet worden aangenomen. Gelet op zijn profiel en de eenvoud van zijn asielrelaas mocht redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij consistente verklaringen aflegt over de problemen die de kern uitmaken van zijn relaas en waardoor hij zijn land van herkomst zou hebben dienen te verlaten.

Verzoeker laat de bestreden beslissing daarenboven geheel onverlet waar hierin wordt gemotiveerd:

“Uw broer die op dat moment bij u inwoonde, met wie u op 24 augustus 2014 samen een visum aanvraagde, die zelf op 11 oktober 2014 een dreigbrief ontving in uw huis nadat hij in 2010 reeds op dezelfde manier werd bedreigd en met wie u samen naar België vluchtte legt over deze voorgehouden dreigementen bovendien hoogst vage en onsamenhangende verklaringen af. Initieel stelt hij dat u tweemaal telefonisch bedreigd werd en dat deze dreigementen voor zijn dreigement in oktober 2014 plaatsvonden. Wanneer u bedreigd werd kan hij aanvankelijk niet zeggen. De eerste keer kan hij zich niet meer herinneren en de tweede maal was ergens in 2014 voor hij bedreigd werd. Vervolgens wijzigt hij echter zijn verklaringen en stelt hij dat u na hem bedreigd werd. Hij wijzigt vervolgens zijn verklaringen opnieuw en stelt dat u voor hem bedreigd werd waarbij hij stelt dat u een tweede maal bedreigd werd in augustus 2014. Gevraagd of u nadien nog bedreigd werd moet hij het antwoord aanvankelijk schuldig blijven. Even later wijzigt hij zijn verklaringen echter opnieuw en stelt hij dat u in augustus en september telefonisch bedreigd werd. Uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) beschikt blijkt verder dat u en uw broer op 24 augustus 2014 samen een visum voor Spanje aanvraagden. Gezien de chronologie van jullie voorgehouden problemen is dit reeds een hoogst bevreemdende vaststelling. Het is echter nog opmerkelijker dat uw broer niet blijkt te weten dat u de dag voor jullie samen dat visum gingen aanvragen persoonlijk bedreigd werd (CGVS (Ak.), p. 10, 11, 12, 14).

(...)

Zoals eerder werd aangegeven woonde u op het moment van de voorgehouden dreigementen samen met uw broer die zelf in oktober 2014 bedreigd zou worden en waarmee u uw land van herkomst ontvluchtte. U verklaart hieromtrent dat uw broer na zijn voorgehouden dreigement tot jullie vertrek in het huis in Zayouna bleef wonen (CGVS (Am.), p. 14, 15). Uw broer verklaart echter dat hij op 15 oktober 2014, enkele dagen nadat hij bedreigd werd, het huis in Zayouna verliet en tot jullie vertrek tien dagen ondergedoken leefde bij een vriend in de wijk Jihad (CGVS (Ak.), p. 5, 6). Een opmerkelijke discrepantie die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en dat van uw broer in ernstige mate ondermijnt. Geconfronteerd met de afwijkende en vage verklaringen stelt u dat u zich eenvoudigweg vergist had. Uw broer wijt de discrepanties, vaagheden en inconsistenties aan het feit dat hij zelf problemen had waardoor hij weinig kon zeggen over uw problemen en aan het feit dat data moeilijk te onthouden zijn gezien jullie situatie. Wat de vastgestelde discrepantie betreft met betrekking tot zijn verblijfplaats voor jullie vertrek uit Irak stelt uw broer simpelweg dat hij de waarheid vertelt. U verklaart echter ook de volledige waarheid te vertellen (CGVS (Am.), p. 19)(CGVS (Ak.), p. 15). Dit zijn geen afdoende verklaringen voor de hierboven gedane vaststellingen.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, daar zij door verzoeker geheel onverlet worden gelaten, onverminderd gehandhaafd.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas wordt versterkt door volgende vaststellingen. Zo mag uw reactie op het eerste telefonisch dreigement hoogste bevreemdend genoemd worden. U schetst immers een beeld waarbij mensen van uw dienst in gelijkaardige functies in het verleden meermaals bedreigd, geïntimideerd, beschoten en zelfs vermoord werden. Vreemd genoeg neemt u ondanks deze voorgeschiedenis het eerste persoonlijke dreigement dat u ontvangt niet serieus. U blijft gewoon verder werken en hoewel ze op de hoogte waren van uw woonplaats blijft u gewoon op dezelfde plek wonen. Pas het tweede dreigement zou u serieus nemen. Uw verklaring hiervoor is echter niet ernstig. U zou dit dreigement immers wel ernstig nemen louter omdat het de tweede keer was. Bovendien getuigt uw reactie ook nu weer niet van een gegronde vrees voor vervolging. Hoewel uw belagers aangaven dat ze op de hoogte waren van uw woonplaats blijft u immers nog tot uw vertrek op 24 oktober 2014 op dezelfde plek wonen. Vreemd genoeg gebeurde er na dit tweede voorgehouden dreigement bovendien niets meer wat er op zou kunnen wijzen dat u persoonlijk geïntimideerd werd. Ook de reactie van uw werkgever mag trouwens opmerkelijk genoemd worden. Ook zij zouden het eerste dreigement namelijk niet serieus genomen hebben (CGVS (Am.), p. 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 19, 20). Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u blijkbaar de enige was die dergelijke dreigementen ontving. Geen van uw

collega's zou immers hetzelfde meegemaakt hebben. U heeft enkel weet van een collega die in de provincie Anbar een dreigement per sms had ontvangen (CGVS (Am.), p. 8, 11, 12)."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motivering geen dienstige argumenten aan. Hij beperkt zich tot de loutere herhaling van de verklaring dat hij de eerste bedreiging niet serieus nam, en dit omdat zulke bedreigingen veel voorkomen in Irak en zij het gewoon waren. Gelet op de voormelde context, zoals door verzoeker zelf geschetst, is dit echter niet aannemelijk. Indien in het verleden reeds mensen van zijn dienst en in gelijkaardige functies werden bedreigd, geïntimideerd, beschoten en zelfs vermoord, is het niet plausibel dat zowel verzoeker als diens werkgever de eerste bedreiging niet serieus namen. Bovendien laat verzoeker de vaststelling onverlet dat hij geen verklaring kon bieden voor het feit dat hij de tweede bedreiging dan wel serieus nam. Hoe dan ook voert hij geen argumenten aan ter weerlegging van de vaststelling dat zijn houding na de tweede bedreiging niet strookt met een gegronde vrees voor vervolging. Evenmin weerlegt hij dat het bevreemdend is dat hij nadien op zijn woonplaats geen problemen meer kende en dat niets er nog op wees dat hij persoonlijk werd gevisieerd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas en problemen. Kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kan de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas en deze problemen derhalve op zich niet herstellen.

De documenten die verzoeker neerlegde ter staving van dit relaas, zoals opgenomen in het administratief dossier (map 'documenten'), kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, de teloorgegangene geloofwaardigheid van het asielrelaas evenmin herstellen.

Hoe uit de op 31 juli 2015 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota neergelegde attesten (rechtsplegingsdossier, stuk 7) zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, kan voorts niet worden ingezien. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de herkomst van deze attesten niet kan worden nagegaan en zij door eenieder met een computer kunnen zijn opgesteld. Hoe dan ook kan uit deze attesten slechts worden afgeleid dat verzoeker, die blijkens zijn gezegden sedert juni 2004 andere beroepsactiviteiten voerde (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.12), van 2003 tot april 2004 fungeerde als tolk voor het Amerikaanse leger. Dit kan op heden bezwaarlijk volstaan om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verzoeker bleef na deze werkzaamheden nog meer dan tien jaren in Irak wonen, maakte nergens enige melding van zijn voormalige werkzaamheden voor de Amerikanen gerelateerde problemen en formuleerde nergens gedurende zijn asielprocédure ook maar enige aan deze werkzaamheden gerelateerde vrees.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker doet gelden dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op basis van de veiligheidssituatie in Irak. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er echter geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Op basis van de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier (map 'landeninformatie'), wordt in de bestreden beslissing omtrent de veiligheidssituatie in Zuid-Irak met recht gemotiveerd:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus Algemene veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 25 januari 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van IS/ISIL/ISIS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk en in het noorden van de provincie Babil speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Bovendien voert verweerder met recht aan dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt bevestigd in de door middel van een aanvullende nota neergelegde "COI Focus Iraq, Security Situation in South Iraq" van 29 mei 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 10). Verweerder dient te worden gevolgd waar deze inzake voormelde landeninformatie betoogt dat hieruit blijkt dat deze regio niet verwikkeld is in het offensief dat IS inzette in Centraal-Irak, dat zich aldaar geen directe confrontaties voordoen tussen het Iraakse leger en IS, dat er zich slechts sporadisch terreuraanslagen voordoen, dat

deze aanslagen zijn afgenomen in frequentie en zwaarte, dat het overige geweld er doelgericht van aard is en dat het aantal burgerslachtoffers er beperkt is.

De door verzoeker aangehaalde informatie is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. Nog daargelaten dat hij noch het reisadvies van “*France Diplomatie*”, noch dit advies bij het verzoekschrift voegt, dient te worden opgemerkt dat zulk reisadvies bestemd is voor reislustige inwoners van Frankrijk. Dergelijk advies vormt, te meer daar het uitdrukkelijk rekening houdt met het verhoogde risico dat Westerse personen en toeristen lopen, geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Hoe dan ook blijkt uit de door verzoeker aangehaalde passage niet dat de situatie in Zuid-Irak zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Rest aldus nog na te gaan of verwacht kan worden dat verzoeker zich vestigt in Zuid-Irak en of hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot deze regio.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht gesteld dat van verzoeker, gelet op zijn persoonlijke en familiale profiel, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zich in Zuid-Irak vestigt teneinde zich aan het geweld in Centraal-Irak te onttrekken. De motivering dienaangaande luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen en uw documenten blijkt immers dat u een sjitische moslim bent die een hogere ingenieursopleiding genoot. Ook uw echtgenote is universitair geschoold. Uw familie is oorspronkelijk afkomstig van Nasseriyah, provincie Thi-Qar, Zuid-Irak en staat nog steeds geregistreerd in Nasseriyah. Uw schoonfamilie is eveneens oorspronkelijk van Nasseriyah afkomstig en uit uw verklaringen blijkt dat uw gezin momenteel, relatief probleemloos, bij deze schoonfamilie in Nasseriyah verblijft. U bent gehuwd in Nasseriyah en uw dochter is geboren in deze stad. U werkte van eind 2005 tot augustus 2014 als controleur bij het Ministerie van Olie. U verkreeg deze functie via familiale connecties. De door u voorgehouden problemen met een u onbekende groepering omwille van deze functie zijn voorts ongeloofwaardig. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Hiermee geconfronteerd kunt u geen elementen aanbrengen die deze conclusie afdoende kunnen weerleggen. U verwijst immers enkel naar de corruptie en de fraude in de oliesector in Zuid-Irak en u claimt dat u met uw cv enkel als onderzoeker aan de slag zou kunnen waardoor u nog meer gevaar zou lopen dan in Irak. Los van het feit dat u met uw achtergrond evengoed een andere functie binnen de oliesector moet kunnen bekomen moet er eens te meer worden gewezen op de vaststelling dat de problemen die u gekend zou hebben omwille van uw functie ongeloofwaardig werden bevonden (CGVS (Am.), p. 3, 4, 16, 17, 23, 24)(verklaring DVZ, punt 11, 12, 13, 15, 16).”

Verzoeker komt in deze niet verder dan een loutere herhaling van zijn eerdere gezegden en tot het poneren dat het CGVS hem niet mag vragen in een andere sector te gaan werken. Gelet op zijn hooggeschoolde profiel en ervaring als productie-ingenieur kan echter weldegelijk worden aangenomen dat verzoeker bij machte moet zijn om in Zuid-Irak, al dan niet binnen de oliesector, een job te bemachtigen. Dit geldt des te meer nu hij voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bleek om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen. Hoe dan ook beschikt hij blijkens het voorgaande in Zuid-Irak over een familiaal netwerk dat bij machte is om zijn gezin op te vangen en hem de nodige ondersteuning te bieden. De ter terechtzitting geuite, blote bewering dat zijn vrouw momenteel zou vertoeven in het huis van haar ouders in Bagdad kan niet volstaan om hieraan afbreuk te doen. Verzoeker verklaarde blijkens het voorgaande bij het CGVS immers dat zijn echtgenote bij zijn schoonouders in Nasseriya vertoefde, maakte in het verzoekschrift geen melding van het gegeven dat zij zou zijn verhuisd naar Bagdad en staft zijn beweringen ter zake niet.

In de bestreden beslissing wordt voorts op duidelijke en gedetailleerde wijze uiteengezet dat Zuid-Irak voor verzoeker en diens gezin op een veilige en wettige manier toegankelijk is, en dit in acht genomen de mogelijkheid om zich binnen Irak elders te vestigen, de mogelijkheid om de nodige documenten daartoe te laten transfereren en de bereikbaarheid van Zuid-Irak zowel over de weg als via de internationale luchthavens in Zuid-Irak. Daarenboven betoogt verweerder met recht dat uit de door middel van een aanvullende nota neergelegde “*Topical Note Iraq – current opportunities to escape between the country's provinces*” van Migrationsverket van 12 juni 2015 blijkt dat het zuiden van Irak IDP's verwelkomt en dat Zuid-Irak, gelet op zijn religieuze aanhorigheid en familiebanden aldaar, voor

verzoeker geldt als een intern vestigingsalternatief (rechtsplegingsdossier, stuk 10). Verzoeker voert geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van voormelde vaststellingen.

Dat verzoekers broer wel subsidiaire bescherming zou hebben gekregen, wordt door verzoeker niet aangetoond. Evenmin toont hij aan om welke reden aan zijn broer de subsidiaire bescherming werd verleend. Nog los daarvan, doet dit gegeven hoegenaamd geen afbreuk aan de voormelde, concrete vaststellingen inzake verzoekers persoonlijke profiel en familiale netwerk in Zuid-Irak. In dit kader dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat verzoeker in Zuid-Irak beschikt over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten bevatten geen gegevens die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen (rechtsplegingsdossier, stuk 7; administratief dossier, map 'documenten').

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.6. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet evenmin worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS